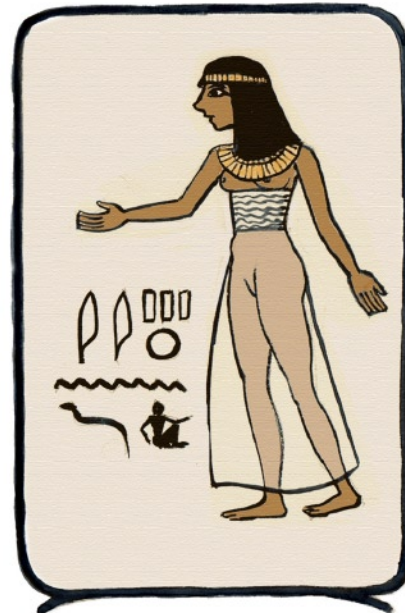

I

II

III

Jag drömde...

...jag vakna', med skorna fulla av grus
det brände på hjässan, förtorkad min hals
Horisonten låg tom, jag fann inget alls
blott i fjärran jag såg ett underligt hus.

Stapplande, matt och med sprickor i läppen
mot en stor pentaeder med fyra fasader
av sten på sten, i höjden klättrande rader
Men ingenstans fann jag porten och kläppen

Men då, ett block på glänt – där stod en flicka
i silkig klädnad och så vän, så täck:
– Min herre, ni törstar kom handen mig räck!

– Kom in i svalkan, få något att dricka
Faraos sover, hans dotter är jag,
ensam, utled! Glad för besöket idag.

Från farstun hon förde mig in i en sal
med hieroglyfer från golven till taken,
Hon tassade lätt, hon var nästan naken,
bland sköna ting, av onyx, guld och opal

Ja, rummet var fyllt av objekt i mängd
– Min far har haft vurm för konst och kultur
mycket är samlat här inne, som denna skulptur,
det är jag. Är den lik? Jämför näsans längd?

Hon bjöd mig att sitta på ebentholtz-tron
och försvann i dunklet i silkesfladder,
kom strax tillbaka med tevägn och pladder

– Jag grubblar, sa jag, hur detta kan vara
jag trodde ni tillhör en svunnen skara?
Hon log så förbindligt: Të med citron?

Hon smekte min kind så lätt som vinden
– Ja visst är det märkligt, tyvärr en chimär
För egentligen är vi ju inte alls här
Inte ni, inte jag, inte far min på vinden

Jag tog hennes hand, min undran var pockande
– Är det sant, hur hänger då detta ihop, säg!
Nu kom hon mycket nära intill mig
Jag kände en mjukhet så underligt lockande

– Det handlar dock inte om konstiga ting
Det är många i öknen som alls inte tål
när solen steker på oskyddad svål

– Det vi upplever nu är ett solens sting
Låt oss ägna vår stund åt varann tills då,
ni ska vakna där ute i sanden ändå.